

[Poul Sørensen.]

ingen kan gå fri, når først en stor og omfattende arbejdskamp slippes løs. Lad mig også tilføje, at alt dette sker i en situation, da vi står over for nye markeder, hvor Danmark skal gøre sig gældende og vinde nyt terræn, foruden at vi skal fastholde de markeder, vi allerede har tilkæmpet os.

Jeg vil derefter se på baggrunden for situationen på det område, det drejer sig om. Der har her været forhandlet mellem arbejdere og arbejdsgivere om en lønmasse på 4 300 mill. kr., uden at man har kunnet blive enig. Derefter har man måttet vende sig til den hjælpende faktor, som står til rådighed, nemlig forligsmanden, der har udarbejdet et mæglingforslag. Jeg er ganske overbevist om, at både arbejdere og arbejdsgivere under forhandlingerne om dette mæglingforslag har strakt sig vidt. Som meddelt går mæglingforslaget ud på, at der yderligere skulle gives arbejderne 217 mill. kr., medens de arbejderkrav, der er blevet fremført, drejer sig om 240 mill. kr. Der har altså været en difference på ca. 23 mill. kr. eller 1/2 pct. af den lønmasse, jeg før nævnte.

Jeg har et par bemærkninger at gøre til den afstemning, der har fundet sted, og de ejendommelige forhold, som jeg synes knytter sig dertil. De afgivne og de supplerende stemmer gøres op til 408 000; heraf er de 222 000 ja-stemmer og ca. 185 000 nej-stemmer. Med stædighed har arbejdsmarkedets parter fastholdt de regler, vi i den senere tid har arbejdet under. Havde man, som allerede sagt, benyttet de såkaldte gamle regler, så havde mæglingforslaget i dag været gældende for alle parter. Nu er området inddelt i 7 grupper, og heraf har de 2 forkastet mæglingforslaget og har derved givet årsag til den drøftelse, som finder sted her i eftermiddag. 5 grupper, som tilsammen har flertal, har accepteret at arbejde på det foreslåede lønniveau, medens kun 2 grupper har stemt nej; begge disse grupperes ledelse har dog sagt god for mæglingforslaget, som da også

kun blev forkastet med et spinkelt flertal i grupperne. Når dertil føjes, at arbejdsgiverne på alle områder har vedtaget mæglingforslaget, så er jeg ganske enig med dem, der allerede har udtalt sig, i, at det er et såre spinkelt grundlag at føre konflikt på.

Når der atter bliver ro i sindene her i landet, må vi til at drøfte hele baggrunden for fastsættelsen af løn. Jeg må erkende, at det ikke kan ske i en situation og en tilstand som den, vi nu befinder os i, men jeg må have lov til i denne forbindelse at fremhæve det synspunkt, som fra mit partis side har været fremsat i arbejdsretskommissionen og ved enhver lejlighed, hvor denne sag har været til drøftelse, nemlig at det ikke kan nytte at tro, at man, fordi der er uenighed inden for en bestemt gruppe arbejdere og arbejdsgivere, kan forlange hele samfundet som slagmark. Det må håbes, at udviklingen bringer det derhen, at begge parter selv nedsætter en frivillig voldgift, der må træde i stedet for det høje folketing, som jo gang på gang har måttet kaldes til undsætning i sådanne sager.

På denne baggrund har det konservative folkeparti sammen med partiet venstre truffet beslutning om at fremsætte vort forslag til folketingsbeslutning. Vi har ment, at der var to muligheder, den ene at oppositionen kan sidde stille og vente på et initiativ fra dem, det er brudt sammen for. Vi har fået gode råd fra mange sider, ikke mindst fra socialdemokratiets hovedorgan, der har meddelt os, at der ikke er nogen grund til hysteri, og har oplyst os om, at der er strejkeret i Danmark; uden klynken bør man indstille sig herpå, lyder det kloge råd, der gives os. Vi kan altså stiltiende acceptere de udvidelser af konflikten, som efterhånden finder sted. Jeg skal ikke nægte, at det var med overraskelse og undren, jeg hørte det ærede medlem hr. Hans Rasmussens tale ved denne lejlighed. Jeg tør nok sige, at den var ingen indbydelse til forhandling. Jeg vil gerne i anledning af de hårde ord, det ærede medlem henvendte